

begyndelsen. Jeg har altid anset mr. Phelan for at være en af de dygtigste og bedste medarbejdere i kampen for social udvikling og social fred.

Det er med meget stor interesse, jeg har læst de afsnit af generaldirektørens beretning, som vedrører økonomiske spørgsmål. Det er i det store og hele min opfattelse, at vor organisation, som er en social organisation, ikke skal forsøge at løse økonomiske spørgsmål direkte eller gennem henstillinger eller resolutioner forsøge at være rådgivende i rent økonomiske spørgsmål. Jeg har på tidligere arbejdskonferencer haft lejlighed til at give udtryk for mit syn på dette spørgsmål.

Men jeg deler fuldtud den opfattelse, at muligheden for at løse økonomiske spørgsmål — ikke i et enkelt land, men over hele verden — er hovedgrundlaget for løsningen af sociale spørgsmål. Jeg er derfor meget glad for, at generaldirektørens rapport giver os en almindelig redegørelse for de forskellige sider af den økonomiske udvikling i det sidst forløbne år og også optager diskussionen om de økonomiske muligheder, som er af så stor betydning for udviklingen på det sociale område.

Mere end een gang er det anført i generaldirektørens rapport, at en forøgelse af produktionen er det vigtigste middel til fremgang på det økonomiske og sociale område i hele verden, og som repræsentant fra et europæisk land må jeg understrege, at for så vidt angår denne verdensdel er en forhøjelse af produktionen mere påkrævet end noget andet sted.

Opnåelsen af højere produktion afhænger af muligheden for flere råmaterialer, flere maskiner og mere arbejdskraft. I Danmark og i mange andre europæiske lande har vi fuld beskæftigelse, og jeg håber oprigtigt, at det vil være muligt at fortsætte på denne linie. Men der er kun et skridt fra fuld beskæftigelse til mangel på arbejdskraft, og dette kan være en af hindringerne for en forøgelse af produktionen. Full beskæftigelse kan give arbejderne særlige muligheder for en forhøjelse af arbejds lønnen, og heldigvis er mange lønninger, som har været for lave, blevet rettet op ved fagforeningernes og arbejdsgiverorganisationernes bestræbelser. Men priserne har også været opadgående, og derved er virkningerne af de højere lønninger blevet mindre. Man kan ikke nægte, at højere løn kan være den økonomiske årsag til endnu højere priser, og i sådanne tilfælde kan man ikke opnå nogen virkelig forbedring af arbejdernes sociale og økonomiske liv blot ved at forhøje lønnen. Jeg kan fuldtud slutte mig til, hvad der siges i generaldirektørens rapport om dette spørgsmål, nemlig at »der heldigvis har vist sig en voksende erkendelse af, at en almindelig stigning i realindtægten kun er mulig, hvis den samlede produktion forøges, og at en sådan forøgelse under forhold med fuld beskæftigelse kun kan ske, hvis gennemsnitsproduktionen pr. arbejder stiger.«

Det var meget interessant for mig — og jeg tror for alle de delegerede — for nogle dage siden at høre den britiske arbejdsminister redegøre for sin regerings syn på dette meget vigtige spørgsmål. Den plan, som er blevet udarbejdet af den britiske regering med henblik på at standse den truende inflation, forsøger at gribe ind overfor inflationens vigtigste betingelser: prisstigning, stigning i udbytte og en almindelig lønstigning. Jeg håber, det britiske eksempel må virke inspirerende på mange andre lande.

Europas genopbygning er ikke blot et vigtigt økonomisk problem, men også et vigtigt socialt problem. Jeg synes derfor, at jeg som europæisk repræsentant har lov til at omtale den værdifulde plan, som De forenede Stater har udarbejdet for Europas genopbygning. Marshall-planen gør det muligt for Europa at købe råmaterialer og maskiner på denne side af Atlanterhavet, og giver derved også bedre muligheder for at udvide det økonomiske samarbejde mellem de europæiske lande. Jeg vil gerne rette en oprigtig tak til De forenede Staters regering og kongres for Marshall-hjælpen, og jeg håber, at administra-